

LESLIE CHARTERIS

angyal

párizsi kalandja

Fordította:
Borbás Mária

Megjelent:
Rakéta Regényújság
1977. 33. számában

Simon Templar kénytelen volt elismerni, hogy a kezében tartott újság első oldalát ékesítő fényképe nem hagy maga után semmi kívánnivalót.

A felvételt két esztendeje készítette egy ambiciózus fotóművész, aki felmérte, mily jövedelmező lesz az elkövetkező évek során egy ilyen hírhedt személyiség hiteles portréja; s a kép hűségesen visszaadta a modell hetyke állát, a sima, fekete haj lendületes vonalát, a vidám vagány csúfondáros, kihívó mosolyát. Valamilyen csalafinta világítási effektus révén, amely csodával határos módon kiállta a reprodukciós eljárás viszontagságait, a szem a talányosan felhúzott szemöldök alól szakasztott az eredeti eleven, veszedelmes jókedvével villant a szemlélőre.

A cikk, amelyet a fénykép volt hivatva illusztrálni, a címoldal két hasábját foglalta el, s valahol a lap belsejében folytatódott. Kiviláglott belőle, hogy ez az illékony és kétségbeejtően jóképű rablólovag, az Angyal, egy sorozat hajmeresztően vakmerő csínnyel megint magára uszította Anglia törvényét: neve és ragadványneve vidám lidércként csapongott a cikk szürke mondatai között, romantikus kalózdicsfény övezte, pompás középkori törvényenkívüliség, mely sajátos fénnel ragyogta be a sivár újsághírek korának unalmas krónikáit. „A modern bűnözés Robin Hoodjá”-nak nevezték, s ebben a megjelölésben maga az Angyal sem talált kivetnivalót.

Balra, a szomszéd asztalnál egy szőke angol lány igyekezett tört franciasággal és szemmel látható kínlódással megmagyarázni a sikeres teafőzés titkát egy részvétlen pincérnek. A Café Berry más vendégei, a többi

asztalnál, az esti lapokat olvasták, *apéritif*-jüket kortyolták, beszélgettek, vitatkoztak, s közömbösen bámulták a járdán fel-alá áramló emberiséget. Egy lila sapkás gyerkőc nagy erőfeszítéssel haladt az ár ellen, karján újságnyaláb, s operaénekest megszegyenítő módon süvöltötte a tömegbe: – *Paris-Soir! L’Intran!* A szemközti ház tetején a „Cadum Szappan”-t hirdették öles neonbetűk. A járdán túl pedig a Champs-Élysées szüntelen kocsiáradata gördült tova. Este hat óra Párizsban – vagy a világ bármely nagyvárosában.

Hasonló környezetben Simon Templar kivételével mindenkit zavarba hozott volna a tudat, hogy élethű képmása, legújabb galádságainak beszámolójával s több régi csínyének tüzetes summázatával bármely állampolgár rendelkezésére áll, aki hajlandó egy pohár sör árát ráköltetni egy londoni bulvárlapra. Az Angyalnak azonban szeme se rebbent. E percben épp izgalmas táviratváltás zajlott a Scotland Yard hatalmasságai és egy Panamába tartó óceánjáró kapitánya között, az utóbbi ugyanis felfedezett és tüstént vasra veretett egy – utast, aki hajszálpontosan megfelelt a világszerte körözött Simon Templar rádión, leadott személyleírásának. A fent említett utasnak Simon ötszáz fontot fizetett, hogy elinduljon a mondott hajóútra, s tűrje el az elkerülhetetlen zaklatást, és ráruházta a jogot, hogy utóbb beperelje kártérítésért a hajótársaságot, ő meg gondosan szervezett nyomsorozatot hagyott a Scotland Yard használatára, hogy az illetőt követhessék és lefülelhessék; úgyhogy az elkövetkező tíz napra, úgy érezte, mentesül mindennemű felelősség alól.

Összehajtogatta az újságot, és azzal a megnyugtató tudattal gyújtott cigarettára, hogy ha netán valaki rá talál pillantani klasszikus arcélére, sokkal kevésbé valószínű,

hogy bűnös múlttal gyanúsítaná, mint például ama kiváló politikust, avagy az autóbaleset áldozatául esett társaságbeli leányt, akiknek képmása, jóval kisebb keretben, kétoldalt az ő portréját szegélyezte. Úgy érezte, semmi szükség rá, hogy elrejtőzzék a világ szeme elől.

A szomszéd asztalnál az angol lány egyre reménytelenebbül belegabalyodott a magyarázatba, a pincér egyre mogorvábban és közönyösebben hallgatta. A lány sűrű szeme mulatságos kétségbeeséssel rebtent az Angyalra, egy másodpercre találkozott a pillantásuk, s ez elegendő volt Simon Templar számára.

– *Écoute, tóí!* – Az Angyal hangja csöndes volt, de parancsoló; a penge oly éles, hogy szinte simogatott, miközben vágott, s a pincér elkalandozó szeme mint a mágnes, úgy ugrott be a páros iránytű parancsoló hatósugarába. – *Mademoiselle* azt óhajtja, hogy a teáskannát melegítsék meg. Azután tegyenek bele két kanál teát, és forrázzák le. Ne meleggel lötytyintsék le, hanem lobogva forró vízzel. Mozgás.

A pincér mogorván biccentett, és kissé kábán odébbállt. Az ő bölcséleti rendszerében idegenek nem beszéltek jobban az ő anyanyelvét, mint ő maga, és nem szokták jól begyakorolt mogorvaságát hideg fölényvel, és főleg tegezve megzavarni. Az ajtóban megállt, és hosszan elpanaszolta bánatát egy pincérkollégájának. – *Sales Américains* – jelentette ki, és kiköpött. Ezt nem Simon Templar fülének szánta, az Angyalnak azonban természetellenesen éles hallása volt.

Elmosolyodott. A megfoghatatlan árnyak pocsolyává szélesedtek, áradt a hűvös tavaszi alkonyat, lágy hullámokban ostromolta a fényszigetet, amelyen ültek; Párizs éjszakai érverése gyorsult – közeledik a talmi

kacajok és tragédiák éjjele. Az Angyal szemében minden város egy-egy osztriga volt, s csak arra várt, hogy ő felnyissa, megannyi meghódítandó világ; minden kaland volt, még egy pimasz pincér megregulázása is, és egy bajba jutott hajadon megszabadítása, ha a tét nem több is egy csésze teánál.

Mélységes elégedettséggel szívta végig cigarettáját. Megérkezett az új kanna tea. A leány kitöltötte, megkóstolta, s elhúzta a száját – mindegy, gondolta az Angyal, ez a száj akkor is szép, ha fintorog.

– Én a maga helyében feladnám, és innék egy Martinit – javasolta.

Mindjárt meg is rendelte az italt, a lány meg irigyen nézett rá.

– Bárcsak így tudnék franciául, mint maga.

– Az már szinte tisztességtelen, hogy én mennyi időt töltöttem ebben az országban – mondta vidáman az Angyal. – M. Alexandre Dumas kedvelt helyén, a rue des Deux Paires de Chaussettes-ben, az alkoholista festőnövendékek menhelyén voltam gondnok. Vedeltük az abszintot, és bársonynadrágot hordtunk a pucér testünkön. Nem is lett volna semmi baj, csak egyszer valaki rájött, hogy a bennlakók fele álszakállat hord, és titokban Edgar Wallace-t olvas.

A szürke szempár nevetett.

– Hát akkor gondolom, hogy jól eligazodik errefelé.

– Párizs a rendelkezésére áll – hajolt meg ültében az Angyal. – Mire kíváncsi? Erkölcös éjszakai lokálra? Valódi szakállas festőnövendékekre? Vagányokra?

A lány belekóstolt a Martiniba, és helyeslően bólintott. De az esze mintha másutt járt volna. Aztán megint a férfi felé fordult, és a tartása nagyon emlékeztetett az

Angyaléra. A barátságos szempárba különös, ábrándos tekintet költözött.

– Mondja meg nekem, idegen, hova menjen maga szerint az ember lánya egy egészen különleges alkalommal? Ha, mondjuk, valami egészen veszekedett dologra készül, s ha nem sikerül, utána már aligha válogathat, hogy hova megy...

Az Angyal kék szemének tiszta tekintete elgondolkodva megpihent a lányon. Ha örültségeket kellett elkövetni, ő mindig készen állt, s reméli, ezt a tulajdonságát megőrzi mindörökre.

– Azt hiszem – mondta –, átvinném a túlsó partra, egy csöndes kis vendéglőbe, a Place Saint-Michelre, ahol a világ legjobb omlettjét készítik. Aztán végigkocsikáznánk a Boulevard Saint Michelen, és a kávékat a Closerie des Lilas-ban innánk meg, ami éppolyan francia kávéház, mint a többi, de a neve ezrével vonzza a zarándokokat. Utána pedig már sokkal okosabbak lennénk.

– Szeretnék elmenni oda – mondta a lány.

Simon egy százfrankost pöccintett a márványasztalra, és intett a pincérnek. Az körülményesen számolta le a visszajáró pénzt dagadozó tárcájából.

– Mehetünk? – kérdezte az Angyal.

A lány felszedte kesztyűjét és táskáját. Simon gyorsan felállt, hogy elhúzza az útból az asztalt. Alaposan rálépett a pincér lábára, az hátratántorodott, de Simon ügyesen elkapta, mielőtt még, Newton almájának módján, lehuppant volna a szomszéd asztalnál üldögélő polgár kopasz fejére. Mindezen akrobatikus mutatványokat a pincér fegyelmezéséért produkálta.

– *Mille pardons* – mormolta az Angyal, és csillapítólag vállon veregette a hápogó pincért, s a lány után iramodott.

Odaintett egy lassan hajtó taxit. Beszálltak.

– Tizenkettőig ráérek, idegen – mondta a lány.

Levette a kalapját, és hátradólt a kocsiban. Selyemharisnyás lábát kinyújtotta, s cipője orrát feltette az összecukott pótülésre. A tovasuhanó fények fel-felkapták lélegzetelállítóan gyönyörű arcát, majd sajnálkozva visszahullatták a sötétségbe.

– Azután pedig haza kell sietnie, mielőtt még ütne az óra, és csak az üvegcipellőjét hagyja ott emlékebe?

– Nem – mondta a lány. – Be kell törnöm egy házba.

Omlettet ettek. A lány nem is álmodott még ilyen omletről; hajszálvékony héja alatt dús vörös-arany – merőben más, mint a félig nyers, félig cipőtalp keménységű massa, amelyet a legtöbb helyen ugyanezen a néven hoznak forgalomba.

– Ennek van valami titkos trükkje – sóhajtott a lány, mikor elfogyasztotta az omlettet.

– Van bizony – bólintott az Angyal. – Az élet valamely magasabb rendű misztériuma, amely csupán a tiszta szívűek előtt tárul fel, sok-sok megpróbáltatás, kaland és vándorlás után.

A lány elfogadott az Angyaltól egy cigarettát, és belemártotta az öngyújtója lángjába. Az asztal túlsó oldaláról a szürke szempár azzal a nyugodt meghittséggel nézett a férfi szemébe, amely minden érzéki gyönyörűség megosztása után támad – ha az éppenséggel csak evés volt is. – örülök, hogy találkoztam magával, idegen – mondta a lány. – Maga igen nyugodtan fogad mindent, és nem kérdez kellemetlen dolgokat.

Pályafutása során az Angyal valóban meglehetősen nyugodtan fogadott sok mindent, de arra nem emlékezett,

hogy ezt valaha is bárki erényéül említette volna. Azon kapta magát, hogy eléggé helyteleníthető módon, mindeddig megrövidített áldozatainak szemével szemlélte magát.

– A kérdésekkel ráérünk később – mondta. – Mi, betörők nem ijedünk meg egyhamar.

A lány füstfelleget eregetett a mennyezet felé, s nézte, míg eloszlik.

– Én kérdés nélkül is elmondok magának mindent, idegen – mondotta halkán. – A lányok szeretnek mesélni, s ez a mai este úgysem tűnik valóságosnak. Még sosem láttuk egymást, és nem is látjuk egymást többé soha. Ez a közbjáték nem számít, legfeljebb emlék lesz belőle.

– Nos, van-e a mesében hétfejű sárkány?

– Gonosz főúr van benne. Hallott valaha Lord Northwade-ről?

Az Angyal hallott róla. Szeretetre méltatlan figurákról való ismerete valószínűtlenül kiterjedt volt; főrendűekről és másokról egyaránt.

Northwade-ről tudta, hogy a világháború egyik legkellemetlenebb terméke; egy ember, aki arra a hasonlíthatatlan ötletre jutott, hogy silány, filléres cipőfűzőt adott el a brit hadseregnek, hat pennyért párját, s e hazafiúi cselekedete révén mérhetetlen vagyonna tett szert. A Northwade cég jóformán monopolhelyzetbe emelkedett ezután, s emelkedését világszerte folytatja; maga Northwade azonban egy-két esztendeje visszavonult Párizs környéki kastélyába, családjának hölgy tagjaira bízva, hogy tovább űzzék a nyaktörő kapaszkodást a Mayfair társadalmi ranglétráján.

– Igen, hallottam Northwade-ről. Afféle mások verejtékén hízott bálvány, igaz?

– Azonkívül a nagybátyám – mondta a lány. – Judith Molloy vagyok.

Simon Templar utoljára nyolcesztendő korában vörösödött el. Pedig amit mondott, jóformán bók volt ahhoz képest, amit valószínűleg Lord Northwade arcába vágott volna, ha a nemkívánatos főrend történetesen jelen van.

– Ószinte részvétünk – mondta hűvösen.

– Apám a gépészkaron professzor, Oxfordban – mondta a lány. – Róla biztosan nem hallott soha. Náluk különbözőbb két testvért el sem lehet képzelni. Mindig is különböztek. Northwade-et nem érdekelte más, csak a pénz. Apámat meg a pénz nem érdekelte soha. Csöndes, kedves, egészen mindennapi ember – valóságos gyermek, ha bármi másról van szó, nem a munkájáról. Mindketten a létra legalsó fokáról indultak, s mindketten elérték, amit akartak. Northwade a vagyont; apám dolgozott, hogy tanulhasson, Oxfordba került ösztöndíjjal, s elérte a mostani helyzetét. Anyámon vesztek össze. Northwade is meg akarta őt szerezni, de őneki történetesen apa tetszett.

Az Angyal bölintott.

– Nem apa tehetett róla – folytatta a lány de Northwade mégsem bocsátott meg neki soha. Azt hiszem, tulajdonképpen nem is volt féltékeny – lehet, hogy nem is szerette igazán anyámat –, de olyasmivel találta szemben magát, amit sem a vagyona, sem a sikere nem vásárolhatott meg, és ezt már nem bírta elviselni a hiúsága. Ó, ne higgye, hogy bármit is mondott. Mindig barátságos volt – túlságosan is barátságos –, de apa, aki még a fogát csattogató emberevőt sem lenne képes gyanúsítani, egyszerűen nem vette komolyan a dolgot. Én bezzeg láttam. Próbáltam megmagyarázni neki, de nem

hallgatott rám. Még segített is Northwade-nek, hogy még nagyobb vagyona tegyen szert – apa zseniális feltaláló, és a háború alatt szerkesztett egy gépet, amely kétszer olyan gyorsan illesztette a cipőfűzőre a végét, mint régebben, vagy valami ilyesmit. Azt hiszem, Northwade ötven fontot adott érte. – Halványan elmosolyodott. – Kicsit úgy hangzik, mint egy detektívregény, nem?

– Kicsit – mondta az Angyal. – De én szeretem a detektívregényeket.

A lány megette, ami még a tányérján volt, és letette a villát.

– Egyre lobban hasonlít majd detektívregényhez; pedig ez is csak olyan történet, ami mindennap megesik. Az elmúlt mintegy másfél év alatt apa egy új autómotoron dolgozott, aminek végtelen mennyiségű sebességfokozata van. Ért ezekhez a dolgokhoz? Ez olyan motor, hogy csak a gázt és a féket kell használni, s akármerre megy, hegynek fel, vagy lejtőn, vagy forgalomban, szóval akárhol, a motor mindig maximális teljesítménnyel dolgozik – ez roppant szakszerűen hangzik, de annyit hallom apát beszélni ilyesmiről, hogy nekem már nem idegen. No mindegy, elég az hozzá, hogy sokkal jobb motor, mint bármi, amit eddig szerkesztettek. Már eddig is egy vagyona került, de apa nem elégedett meg vele. Azt akarta, hogy az ő motorja legyen a világon a legeslegjobb, ehhez pedig tökéletes porlasztó kellett. Annak is nekilátott. Három hónappal ezelőtt az utolsó megtakarított garasát is elköltötte a kísérletre. Aztán Northwade-hez fordult segítségért.

Az Angyal esze bizonyos dolgokban a végtelen tapasztalat révén szerzett sebességgel és pontossággal működött. Megint felemelte a cigarettáját, és a füstön át mereven nézte a lányt.

– Northwade persze kisegítette – mondta.

– Northwade adott neki ezer fontot kölcsön. Névleges, tisztán névleges biztosíték ellenében. És szerkesztett egy jogi okiratot, pusztán a forma kedvéért. Gondolom, tudja, hogy ez mit jelent.

– El tudom képzelni.

– A motor terve ott van Northwade páncélszekrényében, kint Fontainebleau-ban – apa eddigi munkájának teljes eredménye. És mellette egy irat, amely leszögezi, hogy a találmány teljes joga Lord Northwade-et illeti – határidő nélkül. Addig kellett volna ott maradnia, míg apa vissza nem fizeti a kölcsönt, de erről nincs szó az okiratban. Apa nem ért a jogfacsaráshoz, és aláírta a kötelezvényt. Én nem voltam otthon. Amikor megtudtam a dolgot, már késő volt.

– Véltetőleg – mondta teljes lelkinyugalommal az Angyal – abba a házba szándékozik betörni.

A lány állta a tekintetét; szürke szeme nyugodt volt és határozott, bár most is ott bujkált benne az az ábrándos magány.

– Figyeljen rám, idegen – mondta halkan. – Még most is játszunk, igaz? Játsszuk azt, hogy ez a mai este kívül van a világon. Ugyanis ez az egyetlen ok, amiért mindezt elmondom magának. Betörök Northwade házába – ha tudok. Megpróbálom megszerezni a kulcsait és kinyitni a páncélszekrényét, és elvinni azokat az iratokat, köztük apa kötelezvényét. Apa még nem tökéletesítette a porlasztót, és nem is remélheti, hogy vissza tudja fizetni az ezer fontot. És Northwade tudja ezt. Már jóformán meg is állapodott egy francia gyárossal, hogy eladja neki a motort. Nincs törvényadta mód ennek a megakadályozására. Ő van birtokon belül, és ezáltal kilencven százalékban nyert ügye

van. Ha vissza tudnánk szerezni a kötelezvényt meg a tervrajzokat, Northwade-nek nem lenne képe a törvény elé menni és közzétenni a kötelezvény feltételeit, márpedig ha igénnyel akar fellépni, Kénytelen ezzel. Gondolja, hogy egészen örült vagyok?

– Csak egy kicsikét.

A lány ujjai közt forgatta talpas borospoharát, és nyugodtan nézett a férfira.

– Lehet. De hallott már maga az Angyalról?

– A modern bűnözés Robin Hoodjáról? – suttogta Simon, és épp csak egy picit emelintette meg egyik szemöldökét.

– Ő szokott ilyeneket csinálni – mondta a lány. – Mert ez az igazság, még ha törvénybe ütközik is. Szívből kívánom, bárcsak találkoznék vele. Ő megértene engem. Azt hiszem, azt mondaná, érdemes megkockáztatni. Maga is nagyon megértő lélek, idegen. Iszonyú türelmesen hallgatott, és ez is segítség. Most pedig beszéljen, amiről csak akar, aztán elmegyünk a maga szép nevű kávéházába, megisszuk a kávé, aztán pedig, legyen szíves, felejtse el az egészet.

Simon Templar mosolygott.

Kitöltötte a maradék bort, és felemelte a poharát. Tiszta kék szeme a pohár pereme fölött lovagi kihívást villantott a lány felé, vakmerő mosoly kíséretében. Még magasabbra emelintette a szemöldökét. Egyszeriben meglevenedett az arca.

– Én nem akarom elfelejteni, Judith – mondta. – Az Angyal én vagyok; és olyan páncélszekrény még nem született a világra, ami túljárta volna az eszemen. Ami azt illeti, más se nagyon. Tehát: fel, Fontainebleau-ba!

– Ez az a ház – mondta a lány.

Simon leállította a motort, és az autót a sövény árnyékába kormányozta. A lány kocsija volt – készült az alkalomra, A Closerie des Lilas-ból telefonált, és mire a Madeleine közelében levő garázshoz értek, a kocsi, teli tankkal, már várt rájuk.

Lord Northwade háza, empire stílusban épült ormótlan kastély, kis magaslaton állt, valamivel beljebb az úttól, tágas, ápolt park közepén.

Simon felült a kocsi ajtajára, fél lábát az ülésre tette. Jól látta az emelet sötétszürke, tömör négyszögét, amint a fakó, szürkéskék égre rajzolódik. Úgy érezte, ismeri a ház minden zegét-zugát, mintha évekig lakott volna ott – a lány ugyanis pontosan leírta, és fel is vázolta a francia kávéházakban található olcsó, kockás papírra – a kávéházak tulajdonosai ugyanis valószínűleg abban a hitben élnek, hogy minden vendégük amatőr statisztikus, aki leveleit grafikonokkal akarja illusztrálni. Ez volt az első alkalom, hogy Simon Templar hasznát vette ezeknek a szabályos kockáknak; annyi bizonyos, kiválóan alkalmasak voltak a szobák és folyosók viszonyának érzékeltetésére, mihelyt a két összeesküvő nekiült, hogy az utakat és a módokat megvitassa. A kávéjuk kihűlt, de egyikük sem törődött vele. A közös kaland előkészítésének élvezetes óráira Simon mindig szívesen emlékezik majd; de ennek a szakasznak vége, és a kaland folytatódik.

Holdtalan, csillagtelen éjszaka volt, és mégsem egészen sötét; a célnak tökéletesen megfelelt. A lány nézte Simon éles vonalú arcélét, amint merészen kirajzolódott a felvillanó fényben, mikor cigarettára gyújtott.

– Még most sem értem, miért csinálja meg helyettem – mondta a lány.

– Mert kedvemre való játék – felelte az Angyal. – Northwade már régóta feketelistán van nálam. Ami megjelenési célunkat illeti – nos, ez az a sztori, amiért a világ végére is elmentem volna.

– Nekem is magával kellene tartanom.

Simon tüdejére szívta a füstöt, s vele a zöld levelek édes illatát.

– Az ilyen munka nekem való, több gyakorlatom is van benne, mint magának.

– És mi lesz, ha Northwade felébred?

– Abban a pillanatban úgy hipnotizálom, hogy mélységes mély álomba zuhan.

– És ha a személyzet elkapja?

– Hármásával csomóba kötöm őket, és kirakom valamennyit a sötétbe.

– De ha *igazán* elfogják?

Simon nevetett.

– Akkor itt a világ vége. Sose féljen. Ha netán ilyesmi történik, olyan felfordulás lesz, hogy maga meghallja, akkor pedig tessék gyorsan elhajtani, és hetedhét határon túl kivárni a fejleményeket. Majd azt mondom Northwadene, hogy görkorcsolyán jöttem ki hozzá látogatóba. Sajnálom, ez már nem a maga betörése, hanem az enyém.

Makulátlan nadrágba bújtatott lába szárát átvette a kocsi ajtaján, könnyedén leugrott az útra, majd minden további szó nélkül eltűnt, beleolvadt a homályba, mint valami kísértet.

Biztos macskaléptekkel surrant fel a kocsifelhajtó mellett a gyepon. A homlokzaton egyetlen ablak sem volt világos, de biztonság kedvéért megkerülte a házat. Szeme hosszú gyakorlatból eredő könnyedséggel szokott hozzá a sötétséghez; léptei alatt egyetlen fűszál sem susogott.

A földszint emelt boltíveinek oszlopai között keskeny ablakok magasodtak, középen kétszárnyú tölgyfa ajtóval, amelyen legfeljebb faltörő kossal lehetett volna behatolni; ám minden valamirevaló betörő tudja, hogy az a ház, amelynek a homlokzata erődítményre hasonlít, a hátsó ajtót legfeljebb egy cédulával védi, amely fennen hirdeti: „Nem bejárat”. És valóban – itt is talált egy nyitott kamraablakot, alig két méter magasságban. Simon felhúzódkodott, átpréselte magát a nyíláson, azután óvatosan leereszkedett a kamrapolcra.

A kamrából a konyhába ment. Apró zseblámpája fényénél megtalálta a ház kapcsolótábláját, kiszedte valamennyi biztosítékot, és egy krumpliszák mélyére temette. Ha véletlen baleset következne be, a ház népének nagyobb hátrányt jelent a sötétség, mint neki. Azután betapogatózott az előcsarnokba, és az óriási tölgykaput kireteszelte, kiláncolta, kizárta. Simon Templar jórészt annak köszönhette szabadságát, hogy jó szeme volt a vészkijáratokhoz; s mert nem akart félmunkát végezni, még egy ablakot is kinyitott a könyvtárszobában, csak azután szentelte figyelmét a páncélszekrénynek.

A lány pontosan leírta, hol van. Falba építették, egy kis könyvespolc mögé, amely úgy nyílt, mint valami ajtó; és Simon alig három másodpercig tartotta elébe a zseblámpáját, máris tudta, hogy ebben az esetben sem a hajtű, sem a konzervnyitó nem segít.

Óvatosan visszasurrant az előcsarnokba, és hangtalanul felment a széles lépcsőn. Utazáshoz nemigen hordott magával betörőszerszám-készletet, ám ez a hiány nem zavarta. Bölcséletének másik alaptétele volt, hogy legtöbb páncélszekrénynek van kulcsa, ezért tehát a gürcölő gonosztevő, aki szükségesnek véli, hogy

nitroglycerint és vágópisztolyt hordjon a pipereholmija közt, rendszerint nem mondható zseniális stratégiának. Lord Northwade mélyen aludt; szája tátva, a mandulája tájáról megnyugtató zümmögés tört elő; ám még ha ébren lett volna is, aligha hallja meg hálósobája ajtajának nyílását, vagy érzékeli a végtelenül ügyes kéz egyetlen mozdulatát, amely felemelte őlordsága kulcscsomóját az éjjeliszekrényről, egy még valószínűbbnek tűnő kulcsot meg egyenesen a lord nyakán viselt láncról szedett le.

Akár a kísértet, úgy suhant le Simon a lépcsőn. A nyakláncról származó kulcs illett a zárba, s a súlyos acélajtó egyetlen mozdulatra oly sima engedelmességgel lendült ki, hogy még Simon Templar is élvezetesen beleborzongott. Zseblámpáját cipőjével megtámasztotta, s fehér kesztyűs keze oly gyorsan járt, akár a motolla. Egyszer megcsikordult odafent egy deszka, amire Simon hosszú másodpercekre mozdulatlanúságba dermedt; de tudta, hogy ő nem ütött zajt, s hamarosan tovább működött.

A tervrajzok vastag papírtekercsét ragasztószalaggal rögzítették; a műszaki leírás vaskos borítékban volt, ráfirkantva: „Pegazus Általános Sebességváltó” – a lány elmondta, hogy ezt az ideiglenes nevet kapta a találmány – , a fényes pergamenpapírra írt kötelezvény is ott lapult a borítékban, meg néhány levél egy nemzetközi hírű francia autógyártól.

Az elkövetkező tíz percben az Angyal oly mélyen elmerült munkájában, hogy nem hallott meg néhány halk zörejt, amely máskülönben nem került volna el a figyelmét. A veszedelem első jele, épp amikor munkája végére ért, óvatos csoszogás volt kintről, a teraszról, és

rekedt suttogás, amely oly váratlanul érte, hogy valósággal hitetlenkedve kapta fel a fejét.

Szeme ösztönszerűen visszatért a páncélszekrényhez, amelyet csak az imént zárt be. És most látott meg valamit, amit előbb nem vett észre – egy lapos ólomcsövet, amely alig két-három centivel emelkedett a padló fölé, és a szekrény legalsó sarokvasa alatt eltűnt egy repedésben. Nyilvánvaló: riasztóberendezés húzalja. A lány azt mondta, nincs riasztószerkezet; ezt azonban, úgy látszik, Northwade titokban tartotta, ezért nem volt rá felkészülve az Angyal.

A zseblámpa keskeny fény csíkja elpattant, mint valami robbanás. Simon a sötétségen át a franciaablakhoz vetette magát, becsapta, és rátolta a reteszt. Zsebkendőjét kötött orra és szája elé, aztán megint átment a szobán. Keze a sötétben megtalálta az ajtó kilincsét, óvatosan lenyomta; ugyanakkor az ujjai lenyúltak, és nem tapintottak kulcsot a zárban. Úgy látszott, csávába került; de az agya ilyen pillanatokban működött a legsebesebben.

Gyors rontással kinyitotta az ajtót, és kilépett az előcsarnokba. Jobbra, elzárva a ház hátulso fertályába vezető menekülés útját, túlméretezett komornyik állt, hálóingben; kezében sodrófát szorongatott. Balra, elállva az utat az elülső kijárat felé, egy izmos ifjonc, ingujjban. Néhány lépcsőfokkal feljebb, a lépcsőn maga Lord Northwade helyezkedett el, fél kezében gyertya, a másikban ágyú méretű revolver. Az Angyal arcán leghalálmegvetőbb mosolya tűnt volna fel, ha el nem takarja a zsebkendő.

– *Bon soir, messieurs* – suttogta udvariasan. – Úgy látom, nem számítottak rám. Márpedig én ragaszkodom hozzá,

hogy estélyi öltözékben fogadjanak. Sajnos, így nem állhatok szóba önökkel.

Gyorsan hátralépett, be az ajtón, és becsukta maga mögött. Néhány másodpercbe beletelt, míg a komornyik és az izmos ifjonc visszanyerte lélekjelenlétét, azután egyesült erővel rohantak neki az ajtónak. Benyomultak a szobába, mögöttük Lord Northwade a gyertyával. A tökéletesen néptelen könyvtárszoba látványára azonban nem voltak felkészülve, úgyhogy megtorpantak a küszöbön, csak a szemük meredt ki.

A trikóinges komornyik tért vissza legelőször az élők sorába. Fürgén előrelopakodott, és fenséges göggel a szoba tulsó sarkában álló jókora heverő mögé és alá leskelt. Példáján felbuzdulva az izmos ifjonc a legközelebbi ablak függönyéhez ugrott, és szétrántotta, mire jókora üvegfelület tárult eléjük, amelyre kintről két másik szolga bámész arca tapadt – mint megannyi tátogó hal az akváriumban. Lord Northwade gondosan igyekezett egyméteres távolságnál nem messzebb kerülni az ajtótól, csak a csöpögő gyertyát tartotta előzékenyen magasra.

Az ajtó melletti súlyos könyvespolc tetején, akár a lajtorja legfelső fokán, Simon Templar fölmagasodott, mint az ugrásra kész párduc, és leugrott. Pontosan Northwade mögött ért földet, s estében Northwade feje tetején támaszkodott meg, mely művelet ölordtságából rémült visíást csalt elő. Ugyanazzal a kezével erőteljesen előretaszította Northwade-et, s a gyertya, a szín egyetlen fényforrása, fellobbant és kialudt.

A sötétségben becsapódott az ajtó.

– Még idejében visszaérhetünk a városba, hogy táncoljunk egyet – mondta az Angyal.

Látomásként bukkant fel a homályból; a lány fojtottan felsikoltott.

– Muszáj volt így megijesztenie? – kérdezte, amikor végre szóhoz jutott.

Simon kuncogott, Távolabbról, a Northwade kastélyból elhatottak hozzájuk a zűrzavar tompított hangjai, s ez Simon fülének olyan zene volt, mint a vén rókának a kopócsaholás. Nesztelenül beült a kormányhoz, és elfordította a kulcsot. A motor engedelmesen felberregett.

– Egyszer megjárattam egy kicsit, hogy ne hűljön le – magyarázta a lány.

– Derék dolog!

A kocsí gyorsult, és belerohant a tulajdon fényszórói sugárpázmájába. Simon cigarettát keresett, és ügyesen, fél kézzel rágyújtott.

– Megtalált mindent? – kérdezte a lány.

– Én tévedhetetlen vagyok, ha nem tudná, Judith – mondta szemrehányóan a férfi. – Vagy talán még nem mondtam?

– De az a lárma...

– Kiderült, hogy van valami riasztóberendezés-féle, amely működésbe lép, ha a páncélszekrényt kinyitják. Úgy látszik, maga erről nem tudott. Nem mintha számított volna. A gonoszlelkek fatális lassúsággal gyülekeztek, s ha maga is látta volna a derékbőségüket, ezen egy csöppet sem csodálkozna.

A lány izgatottan ragadta meg a karját.

– Ó, nem is tudom elhinni!... Most már minden rendben van. És én magával az Angyallal vettem részt egy betörésben! Megenged egy kis örömujjongást?

Átnyúlt a férfi előtt, a kormány kerék közepére. A kürt ritmikus diadalkiáltást harsogott az éjszakába: – Tá ti-ti,

tá ti-ti, tá ti-ti! – mint valami ujjongó trombitás. Simon mosolygott. Mi sem illett-volna jobban a dolgok rendjébe ezen az éjszakán. Igaz, a könyvtárszobában telefon is volt s ha a ház emeleten is van egy készülék, nem lehetetlen, hogy a csendőrség máris szemmel tartja az utat; no de hát ez csak érdekes ráadás volna a többi bonyodalomhoz, és éppúgy megbirkóznék ezzel is, mint a többivel.

Élesen kanyarodott, és egyszer csak egy füzér vörös lámpa bukkant fel, keresztben az úton. Az Angyal elgondolkodva fékezett.

– Idefelé jövet ez nem volt itt – mondta, és észrevette, hogy a lány feszülten figyel.

– Mit gondol, mi lehet ez? – suttogta.

Az Angyal vállat vont. A vöröslámpa-sortól három méternyire állította le a kocsit. A lámpák egy hosszú palánkról lógtak, amely elzárta az utat – mögéje nem lehetett jól belátni.

Hirtelen hideg fém nyomódott keményen Simon halántékához. Gyorsan megfordult, és belenézett egy revolver csövébe – egy nagykabátos férfi tartotta, ott állt a kocs mellett.

– Nyugi – ajánlotta komor nyugalommal a férfi.

Az Angyal mozgást hallott maga mellett, és körülnézett. A lány kiszállt a kocsiból. Becsukta maga mögött az ajtót, és megállt a felhágón.

– Én itt kiszállok, idegen – szólalt meg.

– Értem – mondta szelíden az Angyal.

A férfi megint megbökte a revolverrel.

– Ide azokat az iratokat – parancsolta.

Simon elővette belső zsebéből az iratokat. A lány elvette, felkattintotta a műszerfal lámpáját, belekukkantott a tervrajz-tekercsbe, és elolvasta a hosszúkás boríték

feliratát. Az aranyszőke haj mozgó dicsfényként övezte fejét az enyhe szellőben.

– Lord Northwade-nek nincs semmiféle professzor bátyja Oxfordban – közölte a lány –, és én nem tartozom a családjához. Ettől eltekintve a többi, amit mondtam magának, nagyjából igaz. Northwade egy fiatal román feltalálótól vásárolta ezt a találmányt – nem tudom, mit fizetett érte, de megvette. És valóban egy francia cégnek akarta eladni.

– És maguk mit csinálnak vele? – kérdezte kíváncsian az Angyal.

– Szóbeli ajánlatunk van a stuttgarti Hardt cégtől.

Előrement, és félrehajtotta a palánkot a vörös lámpákkal; szabad volt az út. Azután visszatért a kocsihoz. Szürke szeme csak oly nyílt és barátságos volt, mint azelőtt.

– Egy hete szervezzük ezt a munkát, és magunk hajtottuk volna végre ma éjszaka, ha nem látom meg a fényképét az újságban, és nem ismerem fel magát a Berryben. A többi pillanatnyi ihlet volt. Nincs jobb dolog, mint ha az ember a szakma legkiválóbb mesterével dolgoztathat.

– Milyen újságot olvas? – kérdezte az Angyal.

– A *Daily Mail* párizsi kiadásában láttam magát. Miért kérdi?

– Én meg eredeti londoni lapot olvastam – közölte társalgó modorban az Angyal.

A lány halkán nevetett; a nevetésbe egy cseppnyi sajnálkozás is vegyült.

– Sajnálom, idegen. Annyira megkedveltem magát.

– Én is meglehetősen sajnálom... Judith – mondta az Angyal.

A lány egy pillanatig hallgatott. Azután előrehajolt, és gyorsan szájon csókolta Simont.

A revolver megint bökött egyet.

– Nyomás – mondta a férfi, – Indítson, és meg se álljon.

– Nincs szükségük a kocsira? – kérdezte az Angyal.

A fekete nagykabát mélyéről nyers nevetés tört elő.

– Van nekünk kocsink. Ezt úgy szedtem fel az utcán, aztán ott hagytam a garázs előtt, amikor megkaptam a telefont, hogy maga horogra akadt. Na, nyomás.

Simon indított. A lány leugrott a felhágóról. – Isten vele, idegen! – kiáltotta; Simon pedig üdvözlésre emelte a kezét, de nem nézett hátra.

Sebesen hajtott. Akárki, akármi ez a lány, annyi bizonyos: sokkal nagyobb élvezet volt a társasága, mint a valódi Judith Molloy-é lett volna, akinek végzetes autóbalesetét, fényképpel illusztrálva, a londoni lap címlapján adta hírül, az Angyal két hasábjánál. Szegény Judith csúf kis teremtes volt, Isten nyugosztalja. Hanem ez a betörő lány, ez boszorkányosan szép. Igaz is rossz rá gondolni, mit szól majd, ha jobban megnézi azt a borítékmásolatot meg a hamis tervrajztekercset, amit ő oly kutyafuttában készített neki Lord Northwade könyvtárszobájában. De azért sebesen hajtott; mert az ilyen csúnya dolgok hozzátartoznak a játékhoz, és különben is, hosszú még az út a határig.